

Politikai
röpiratok.

81.

81
627

11.

DR. BALLAGI GEZA.

Deák Ferencz.

Emlékszobor felállításának javára.

Kit gyászol a halvány természet,
Mért leng oly búsan fátyola?
Ím minden fénye elenyészett,
Nincs napja, nincsen csillaga!
Fővárosunk majd minden házán
Mért leng halálnak zászlaja,
S minden magyarnak sápadt arcán
Mért ül a szívnek bánata? —
A legjobb szív dobogni szűnt,
A honnak csillaga letűnt. —

Hatalmas fejedelmet gyászolnak,
Egy hírneves uralkodót?
E tenger könnyek érte folynak,
Őt illetik, a hódítót? —
Szerény polgára csak a honnak,
De a szívek királya volt,
Ő érte fejedelmek gyászolnak,
Mert egy világnak élt a holt. —
Övé a halhatatlanság,
Egy égi trón, egy jobb világ.

612 F 20026 1095

Ő sem ölő kard, sem szuronyyal,
Sem ágyukkal nem harcziola,
Az észszel csak és nyugalommal
Ellenfelén győztes vala.
Megdönthetlen örök érvekkel
Ellen várát szétrombolá,
S mely épült ritka mesterséggel,
Az rom gyanánt zuhant alá:
S miért ő egyre harcziola,
A jog és igazság vala!

Népének volt ő megmentője,
Tűzoszlopa és Mózsese,
Sivár pusztán átvezetője,
S a lobogót vivé keze.
A józan szabadság földére
Vezetve kinzott nemzetét,
Útközben egy oázhoz ére,
Mely menté annak életét.
És mit elérni nem tudott,
Fenn a jövőnek tartatott.

Neve a becsületességnek
És az erénynek jelszava,
Reá a méltóságnak, kincsnek
Hatása soha nem vala.
Nem vágyott ő kitüntetésre,
Szeplőtlen volt nagy jelleme.
Nem várt soha elismerésre
Magasztos, óriás szelleme.
És ez mindig köztünk marad,
Bár teste tőlünk elszakad.

Midőn honunkra tornyosultak
Sötét, villámtelt fellegek,
Habok sajkánk ellen zúdultak
S azt eltemetni keltének; —
Oh, akkor te valál fénytornyunk,
Népednek vezéresillaga,
S hogy végveszélytől szabadultunk,
Azt te tevéd, te népatya!
A nép áldása követend
Egy jobb világba oda fent!

De ím, egy égi nemtő szálla,
Bús nemzetünk védasszonya,
A nagy halott ravatalára
Úgy mint a hajnal csillaga.
Könytelt szemét az égre vetvén,
Letesz halotti koszorút,
Istenhez hő imát rebegvén :
Enyhítse az országos bűt. —
Magasztos volt e jelenet,
Egy Fölségtől ily kegyelet! —

Midőn meghalt az üdvözítő,
Megrendült földünk oszlopa;
Deák halála szívrendítő,
Mely millió könnyet sajtola!
Sirját a nemzetek családja
És koronák veszik körül,
Emlékét minden ember áldja
S milliók szemében gyászköny ül.
Ő nekünk őrszentünk leve,
Oly tiszta, szent volt élete.

Azért csak gyászolj, oh természet
És lengjen csak gyászfátyolod : —
De ne reméld te bús enyészet,
Hogy emlékét elolthatod.
Hatásod nincsen szíveinkre,
Azt onnan ki nem írthatod.
Átszálland késő nemzedékre,
És áldva lesz a nagy halott.
Ő nemzetében élni fog,
Amíg csak magyar szív dobog !

Machik József.

2012

